

Bugüne kadar atıldığı en büyük macera olacaktı.

Talihsiz

COSIMA

YILDIZ HIRSIZI

LAURA NOAKES

ILLÜSTRASYON: FLAVIA SORRENTINO

GENÇ
T
TIMAS

BİRİNCİ BÖLÜM

Cosima alnını Talihsiz Kızlar Evi'nin zemin katındaki buzla kaplı pencereye dayayınca nefesi camda buhar oluşturdu. Ön kapıya doğru kararlı adımlarla ilerleyen bulanık bir figürü az çok seçebiliyordu. Evin incecik duvarlarından boğuk sesler duyuluyordu ve Cos, dışarıdaki kar fırtınasından gelen gizemli ziyaretçiyi karşılayan Bayan Stain'in sesini seçebildi. Bayan Stain'in çaya davet ettiği zengin hanımların gelmesine daha saatler vardı.

Ders odasına yaklaşan ayak sesleri gümbürdedi.

“Bayan Stain geliyor,” diye tısladı Cos, diğerlerine. “Her şeyi saklayın!”

Cos olabildiğince hızla doğrulurken eklemleri acı verici cıvırtılardan oluşan bir kakofoni yarattı. Haritalar duvardan indirilip kaçak mallar alelacele gevşek parkelerin altına saklanırken ve Diya da yarısı bitmiş icadını dolabın içine tıktırırken ders odasında bir hareketlilik oldu.

Cos, Diya'nın örümcek ağıyla kaplanmış bir dolabın arkasında bulunduğu eski bir süpürgeден yapılmış bastonunu eline aldı ve gıcırdayan zeminde topallaya topallaya ilerledi. Tam kapının üzerindeki gözetleme deliği açılırken sıkışık bir okul sırasına gürültüyle oturdu.

Boncuk gibi bir kem göz delikten bakıp çocukları gözetledi. Bayan Stain'in en az kendisi kadar kötü kardeşi Bay Stain her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için odayı inceleyip içinden çocukları sayarken Cos olabildiğince masum görünmeye çalışıyordu.

Cos etrafındaki arkadaşlarına baktı. Hepsi tıpatıp aynı üniformalardan giymiş ve çözmeye çalıştıkları eski ipe somurtan bir suratla bakıp masanın üzerine eğilmişlerdi.

“Bir numara, işine geri dön!” diye bağırdı Bay Stain, Cos’a. “Bayan Stain her birinizin gece yarısına kadar bir buçuk kilo ip çözmesini istiyor.”

Cos oflayarak masanın üzerindeki dolanmış ipi aldı ve ayırmaya başladı.

Benim adım, diye düşündü bir isyan duygusuyla, Bir Numara değil.

Üniformasının üzerine yamuk yumuk dikilmiş “bir numara” yazısına baktı. Talihsiz Kızlar Evi’ne bir çocuk geldiğinde kendisine hemen bir numara atanırdı. Çocukların çoğu yaşları büyüdüğünde ve engelleri görmezden gelinemeyecek hâlde geldiğinde ailelerinden zorla alınırdı. Ancak daha bir bebekken bu eve gelmiş olan Cosima, bir numaralı çocuktu.

Bu gerçek, Cos’un boğazına tıpkı Stain’lerin çocuklara verdiği neredeyse yenmez hâldeki yulaf lapası gibi takılı kaldı. Yine de bu hissi yutkunarak uzaklaştırdı ve midesinde umut dolu bir çırpınma belirdi. Günün birinde geçmişini öğrenecekti. Mesele bunu *yapıp yapamayacağı* değildi, *ne zaman yapacağıydı.*

Bay Stain en sonunda kapı deliğini kapattı ve Cos o an elindeki ipi bıraktı.

Ayağa kalktı ve bastonuna yaslanırken biraz yalpaladı. “Hanımefendilerle akşamüstü çayının başlamasına daha saatler var, fırıncı ürünleri bıraktı ve şu anda Bayan Stain’in dikkati beklenmedik bir ziyaretçi yüzünden dağılmış hâlde,” diye fısıldadı Cos, Bay Stain’in ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz. “Bugün o şahin gibi gözlerini mutfak kapısından uzak tutacağı tek zaman şu an. Bu bizim için bir şans!”

Bazı kızlar söylediklerini onaylarcasına mırıldandı ama diğerleri bakışlarını kararlı bir şekilde iplerinde tutuyordu.

Cos iini çekti. Bu kızlar artık pes etmişti ve Cos da onları suçlayamazdı. Ama ağız dolusu pastanın iyileştirici gçleri olduğuna yürekte inanıyordu ve arkadaşlarını neşelendirmeye de kararlıydı. En yakınındaki üç kızı, bu evdeki en iyi arkadaşlarına doğru döndü.

“Bu işi başarmak için harika bir ekibe ihtiyacım olacak. Sen ne dersin, Mary?”

Cos’un yanındaki sırada oturan sarı saçlı sıska kız ellerini ovuşturup dizlerini aşağı yukarı salladı. On beş sayısı önlüğünün üzerine işlenmişti. Elinde dalgınca döndürüp durduğu, sağlam ahşap panosunu eline almak için ipin ayırmakta olduğu kısmını bıraktı.

“Bilmem ki, Cos. Bizi yakaladığında... Yani *yakalarsa* demek istiyorum, bizi kilitleyip a bırakır.” Mary konuşurken nefesi buhar yapıyor ve dişleri takırdıyordu. Hava son zamanlarda çok soğumuştu ve Stain’ler baktıkları çocuklar için cayır cayır yanan şömineleri yakacak değildi.

“Ama ben hatasız bir plan yaptım!” diye karşı geldi Cos altdudağını sarkıtarak. Arkadaşları, Cos’un *son derece fantastik* fikirlerinin gerçekleşme şansı konusunda ne yazık ki kötümser davranıyordu.

“Bahse varım ki yapmamışsındır!” diye bağırdı yüksek bir ses hayretle. Diya ip çözme işini bıraktı ve tekerlekli sandalyesinin tekerleklerini gıcırdatarak masasından uzaklaştı. Diya’nın kahverengi bir cildi ve ipek gibi saçları vardı; belinde bir alet kemeri asılıydı ve yanaklarına yağ bulaşmıştı. Küçük bir çocukken bacaklarını fel edecek korkunç bir hastalık olan ocuk felcine yakalanan kızın buruşuk elbisesinde on sayısı

seçiliyordu. Cos'a doğru bakıp kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

Cos içini çekti. Diya'nın devasa beyninde dönüp duran ve Cos'un fikirlerinin kaçınılmaz olarak hatalı odluğuna karar verecek karmaşık hesaplamaları neredeyse görebiliyordu.

“Önceki dalaverelerini göz önüne alırsak,” diye devam etti Diya sözlerine, en sevdiği el yapımı İngiliz anahtarını elinde döndürerek, “bu söz konusu muzipliğin tahmin edilen başarı oranı yüzde sıfır nokta üç. *Sen*, onun kılık değiştirmiş bir kan emici şeytan olduğunu düşündüğün için gecenin köründe Bayan Stain'in yatak odasına gizli gizli girdiğimiz zamanı unuttun mu?”

Cos kollarını bağladı. “Mantıklı bir teoriydi o!”

Diya'nın yanındaki masada Pearl, nadir duyulan kıkırtısını bastırdı. Bileğinin üzerine dikkatlice bir imparator kelebeği çiziyordu. Bu çizim, mürekkeple kaplı kollarında bulunan diğer helikopter böcekleri, güveler ve arıların çizimlerine ekleniyordu. Ayrıca üniformasının üzerine de bir şeyler çizmiş, kendisine atanan on üç numarasının üstünü örtmüştü. Tıpkı Cos gibi Pearl de tıbbi açıdan tam bir gizemdi. Doktorlar onun davranışlarını *anormal* olarak tanımlamıştı ancak Cos bu tanımın Pearl'ün muhteşemliğinin hakkını yediğini düşünüyordu. Pearl kendi başına vakit geçirmekten hoşlanır, yeni insanlarla konuşmakta zorlanır ve çok az gülümserdi. Bu yüzden Cos ondan bir gülümseme koparabildiğinde bu çok daha özel olurdu.

“Ya da,” Diya nefes almak için bile susmuyor gibiydi, “kaçıp korsan olmanın iyi bir fikir olduğuna inandığın zaman.

Bayan Stain daha ön kapıdan çıkamadan bizi yakalamıştı. Bir gemimiz bile yoktu zaten!”

“Bu fikrimin hâlâ arkasındayım,” diye mırıldandı Cos.

“Falcı fiyaskosuna henüz gelmedim bile!”

“Şu anki planımıza odaklanalım,” dedi Cos hızlıca. “Pearl, senin sahte pastalar nasıl gidiyor?”

Pearl kendi adını duyar duymaz oturduğu sırasından zıpladı ve fırçasını kulağının arkasına sıkıştırdı. “En son üç yıl, dört ay, iki hafta, dört gün ve yaklaşık on iki saat önce pasta yediğimi düşünürsek gayet iyi.” Masasını zar zor açınca ortaya bir sürü pasta ve hamur işi çıktı.

Cos’un ağzından bir hayret nidası döküldü. Gözü bir vişneli pastaya takılırken midesi açlıkla büzüldü. Stain’lerin kızlara verdiği yulaf lapası gün boyunca zar zor yetiyordu ve bu pasta da nefis görünüyordu. Cos bir parmağını pastaya doğru uzatırken pastanın kreması ders odasının karanlığında parılıyordu. Dokunduğu şey sertti ve ip gibi bir his veriyordu. *Aslında gerçekten de ipti.* Sahte pastalar, Cos’un planının önemli bir parçasıydı ve Pearl (her zamanki gibi) harika pastalar yapmıştı.

“Bence bunlar senin yaptığın en iyi sahte pastalar olabilir. Bir ısırık alana kadar o süslü hanımlar gerçek olup olmadığını bile anlayamayacak.” Pearl’ün dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığında Cos’un midesi tıpkı sert bir kışın ardından gelen güneşli bir bahar günü gibi ısındı.

Pearl usta bir işçiydi. Bay Stain’in ders odasının zemininde bıraktığı kocaman ip bobinlerinden harika şeyler yapabiliyordu. Bu ipler dışında Pearl’ün ihtiyaç duyduğu tek şeyler boya

ve bir fırça oluyordu. Pearl'ün boya malzemelerini, Diya'nın icatlar için kullandığı ıvır zıvırlarını ve diğer arkadaşlarının ihtiyaç duyduğu başka kaçak malzemeleri aşırı miktarda Cos sorumluydu. Bir bakkalın oğluyla arkadaş olmayı başarmıştı ve bu çocuk, mallarını vurulmadan teslim edebilmesi için Bayan Stain'in dışarıda olduğu zamanları öğrenme karşılığında Cos'a dış dünyadan eşyalar getiriyordu. Cos ayrıca Stain'lerden bir şeyler koparma ve müdirenin attığı eski ve istenmeyen şeyleri geri dönüştürme konusunda uzmanlaşmıştı. Pearl boyalarıyla bu soğuk kahverengi ipe sayısız harika şeye dönüştürmüştü.

Cos dikkatini Mary'ye yöneltti. “Olası aksilikleri belirledin mi?”

Mary, cıvata ve somunları, boya malzemelerini ve Cos'un gazete zulasını sakladıkları yer olan eski elma sandığına doğru parmak uçlarında ilerledi. Mary'de Bayan Stain'in “sinir bozucu derecede histerik nevroz” dediği şeyden vardı ama Cos için Mary sadece her şeyin doğru olması konusunda çok endişe duyan, koruyucu bir arkadaştan ibaretti. Mary bu yüzden, kızların yaptığı her şey için her olasılığı (ve bazen neredeyse imkânsız olasılıkları) planlamayı seviyordu.

Mary eski bir kâğıt parçasını alıp açtı ve Diya'nın yaptığı panonun üzerine yerleştirdi. Kâğıdın üzerinde her yere, mutfağa gidişlerinde karşılaşılabilecekleri olası sorunlar yazılmıştı.

“Temel engelimiz, Bay Stain olacak. Son zamanlarda koridorlarda her zamankinden daha çok dolanıyor.” Mary konuşurken ürperdi.

Cos, *PASTA SOYGUNU SIRASINDA HORTUM ÇIKMASI DURUMUNDAKİ PLAN* yazısını işaret ederken bir ıslık çaldı. “Sence bu olası mı, Mar?”

Mary bir kaşını kaldırdı. “Ne kadar dikkatli olsak az, Cos. Her olasılığı planlamamız gerekiyor.”

Cos bir elini Mary’nin sırtına koydu. “Sen de neredeyse mümkün olan her olasılığı planlamışsın, Mar. Bu planla başarısız olamayız.”

Panosunu ve Pearl’ün sahte keklerini, omzuna astığı büyük, yıpranmış bir deri çantanın içine toplarken Mary’nin gülümsemesi daha belirgin hâle geldi.

Cos, kaşlarını kaldırıp kollarını bağlamış hâlde duran Diya’ya yanaştı. İyi bir plan yaptığına Diya’yı ikna etmek için tüm engelleri aşması gerektiğini biliyordu. “Senin son icadın nasıl gidiyor?”

Diya’nın yüzü tıpkı Bay Edison’un elektrikli ampulleri gibi aydınlandı. Öne doğru uzanıp masasının altından yepyeni bir mekanizma çıkardı ve meşhur bir sahne sanatçısına yakışır bir gösterişle yeni icadını diğerlerine gösterdi. Cos, arkadaşının zincirleri (Stain’lerin satın aldığı ama bozulmuş bir iki tekerlekli bisikletten alınmış), eski bir körüğü (göğüs sıkıntısı çekenlerin daha rahat nefes alması için kullanılan bir şey) ve bir el manivelasını (Bayan Stain’in bozulan gramofonundan aşırılmış) kullandığını görebiliyordu.

İlk bakışta sıradan, çok kısa bir ahşap merdivene benziyordu. O kadar küçüktü ki bir insan, onu kolunun altına sıkıştırabilirdi. Ancak Cos yakınlaştıkça merdivenin son dan bir önceki basamağında bir kol olduğunu gördü. Diya merdi-

veni gururla zemine yerleştirdi ve Pearl de onu sabitlemesine yardımcı oldu. Diya kolu döndürmeye başladı ve her döndürmede merdiven uzayıp odanın örümcek ağılarıyla kaplı tavanına doğru yükselmeye başladı. Cos'u görmezden gelip ip ayıklama işine devam eden kızlar bile Diya'nın merdivenine hayranlıkla bakmak için işlerini bırakmıştı.

Cos alkışladı. "Harika. Tam ihtiyacımız olan şey."

Diya'nın kahverengi gözleri hırsla parlıyordu ve yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Sanırım, Olağanüstü Uzatılabilir Merdiven'i iş başında görmek ve gerçekten işe yarayıp yaramadığını sınamak iyi olurdu." Birden tereddüt edip gözlerini kısarak Cos'a baktı. "Ama Bayan Stain'in bizi yakalamayaacağına söz verebilir misin? Annemin ziyaretinin yine iptal edilmesine dayanmam."

Stain'lerin aile ziyaretlerini iptal etme alışkanlığından bahis açıldığında üç şey oldu:

Mary'nin yüzü, Cos'a kahvaltıda yedikleri yulaf lapasını anımsatan bir beyaza döndü. Çünkü kızın son aldığı mektup, düşkünler evinde çalışmasının uygun görüldüğü söylenen büyükbabasından gelmişti ve Mary bir hafta boyunca büyükbabasının sağlığından endişe edip durmuştu.

Pearl kollarını sınımsıkı kendisine doladı ve kolundaki mükrekten böcekleri, solgun teniyle tezat oluşturacak bir karanlığa boğuldu. Cos, onun son görüştüklerinden bu yana küçük kız kardeşinin uzayıp uzamadığını görmeye can attığını biliyordu.

Diya üzüntüyle burnunu çekti. Babası denize açılmıştı ve ondan aylardır haber alamıyordu.

Cos'un ise sırtından bir hüznün dalgası geçti. Ders odasında fısıltılar dolandı ve diğer kızlar Cos'un gözlerine bakmaktan kaçındı. Çünkü arkadaşlarının aksine Cos'un bahsedeceği bir ailesi yoktu. Kendisini bildi bileli bu evdeydi ve kimse de ziyaretine gelmemiştir. Kendisinden büyük kızların evden çıkarılmasını ve yorucu işlerde çalışmaya gönderilmelerini veya ergenliğe girer girmez yetişkin evlerinde yaşamaya gönderilmelerini izlerdi. Cos'un geçmişine dair gerçeği açığa çıkarmasına ve düzgün bir ev bulmasına sadece bir ya da iki yıl kalmıştı. Zihninin bir köşesinde solgun bir gülümsemeye dair bir anı vardı ama Cos onu netleştiremiyordu... *Henüz*. Ancak yurttan ya da ders odasından yaptığı her kaçamak, onu ailesine yönlendirebilecek bir bilgi parçası bulma şansı veriyordu.

Diya Nayak

Mary Turner

Pearl Wilson

Cosima ... Talihsiz

Ailelerinden ayrı olsalar bile Cos dışında diğer herkesin bir soyadı vardı. Yetkililerin eve nadiren yaptıkları ziyaretlerde soyadı olmayan Cos'a her zaman "Cosima Talihsiz" derlerdi. Acı bir tokat gibi hissettiren bir lakaptı bu.

Cos, elindeki plana yeniden odaklanırken başını sallayarak üzüntüsünü uzaklaştırdı. Bunu yapar yapmaz çaresizliği eriyip gitti.

"Bu plan işe yarayacak, size söz veriyorum. Herkes için pasta getireceğiz." Kızların aılıktan kıvranan yüzlerinde gülümsemeler belirdi. Bazıları Cos'a bakıp şükranla başını salladı,

birkaçı omuzlarını gevşetti ve ders odasında heyecanlı mırıltılar yankılandı.

Kızlar, Cos'un etrafına toplandı.

“Planımız şu...”

İKİNCİ BÖLÜM

Cos kaşlarını çatmış, anahtar deliğine bakarken Diya'nın parmakları sabırsızca tekerlekli sandalyesinin kolçağına vuruyordu. Cos alnındaki ter damlalarını sildi ve eski çiviye yuvasında kıpırdatmaya devam etti. Kilit açmak onun güçlü yanlarından biri değildi. Arkalarındaki diğer kızların heyecanlı konuşmaları iç çekmelere dönmüştü.

“Cos!” diye ciyakladı Mary. Gözleri ders odasının duvarında tik tak eden saatten kendi çantasından çıkardığı panoya kaydı. “Bay Stain yeniden gelmeden önce sadece iki dakikamız kaldı. Acele etmezsek, ‘DERS ODASINDAN KAÇARKEN YAKALANMAMIZ DURUMUNDAKİ PLAN’ı başlatmam gerekecek.”

“Bence artık pes etme zamanı geldi,” dedi Diya içini çekerek. “Kaç saat oldu ve biz daha koridora bile çıkamadık.”

Cos'un içine bir kararlılık dalgası doldu ve kilidi yeniden açmaya çalıştı. Aniden bir *tık* sesi duyuldu ve kapı gıcırdayarak açıldı. Bu yol binanın zemin katının tam ortasındaydı;

giriş salonundan kızların ders odasına kadar uzanıyor ve sonra da Stain'lerin özel odalarının bulunduğu koridora doğru sağa dönüyordu. Koridora garip nesnelere dizilmişti: kristal toplar, ebedî gençlik vadeden güzellik kremleri ve kullanılmadan öylece durup evin iç kısımlarındaki tozları üzerlerine toplayan diğer işe yaramaz şeyler. Stain'ler kendilerini hızlıca zenginleştireceğini umduğu konulara sürekli yatırım yapar ancak başarısız olduklarında satın aldıkları her şeyi koridora atıp giderlerdi. Bu da Diya'nın icatlara dönüştürmek için yeniden kullandığı parçalardan oluşan bir hazineye sahip olması anlamına geliyordu.

Talihsiz Kızlar Evi, karanlıklara büründüğü ve kâğıt kadar ince duvarları delip geçen rüzgârların uğultusuyla dolduğu bir kar fırtınasında daha da ürkütücü gelirdi. Cos'un bastonu yere çarpınca kız yankılanan bu sesi bastırmaya çalıştı.

Çürümüş döşeme tahtalarından uzak durmaya çalışarak ders odasından parmak uçlarında çıktı; attığı her adım bir öncekinden daha cesurca hissettiriyordu. Damarlarına, Stain'leri atlatıp dudak uçuklatan lezzetteki yiyeceklerin bazılarını çalma düşüncesinin tetiklediği bir heyecan dalgası doldu. Gri renkli, soğuk ve çamur gibi olmayan bir şeyleri en son ne zaman yediğini hatırlayamıyordu.

Mary, Cos'un kolunu sıkıca tuttuğunda koridordun yarımamışlardı. Kızın üst dudağı, kahvaltıda yedikleri yulaf lapası gibi titriyordu. "Bay Stain bir dakika içinde gelecek."

Tik tak.

Diya'nın kaşları, sanki en başından beri bunun olacağını biliyormuş gibi çatıldı.

Tik tak.

Pearl, kaçtıkları fark edildiğinde Bayan Stain'den gelecek darbenin düşüncesiyle irkildi.

Tik tak.

Cos'un ağzından, bir yetişkin bu söylediğini duysa başının belaya gireceği bir kelime döküldü. Saklanmak için zamanları azalırken kendisini yavaşça nefes almaya zorladı. Ders odasından geri dönemeyecekleri kadar çok uzaklaşmıştı; kötü hâldeki dizi de diğerlerinden daha yavaş yürümesine neden oluyordu. Asla başaramayacaktı.

“Düşün,” diye fısıldadı hızlıca; diğerlerinin sesindeki panik dalgasını duyamayacaklarını umarak. “Ne yapabiliriz?”

“Pişt.” Cos'un birkaç adım gerisinde, titreyen elleriyle panosunu tutan Mary, bir süpürge dolabını işaret ederek başıyla sol tarafı gösterdi. “KORİDORDA YAKALANMAMIZ DURUMUNDAKİ PLAN'ımda oraya saklanabileceğimizi yazmıştım.”

Cos başıyla onayladı ve bileklerindeki hançer gibi batan ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak dolabın kapısına doğru bir adım atıp diğerlerinin geçmesi için dolabı açık tuttu. Mary aceleyle dolaba girdi. Etrafına bakınıp Pearl'ü aradı.

Fakat Pearl kırbaç gibi vuran bir rüzgâr hızıyla geldikleri yola doğru koşuyordu, kapalı ders odasının kapısına doğru.

Pearl başını sallayıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, boya fırçasını aldı ve en önemli el işi malzemelerini sakladığı küçük bir kabı aşırı dolu hâldeki önlüğünden çıkardı. Kabın kapağını ısırıp açtı, fırçasını kaba daldırdı ve kapının kenarlarına yapışkan bir karışımdan sürmeye başladı.

Cos'un kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun öyle, Pearl?" diye seslendi Cosima koridorun diğer ucundan.

"Kapıyı yapıştırıyorum," dedi Pearl sakince ve sonra işi bitirip fırçasını kulağının arkasına sıkıştırdı. Önlüğünden uzun, yapışkan görünümlü bir madde çıkardı ve onu anahtar deliğine tıkkıştırıp içeri süzülen ışığı engelledi. "Ve anahtar deliğini tıkkıştırıyorum. Böylece Bay Stain dördümüzün kayıp olduğunu anlayamayacak."

Cos onaylarcasına başını sallarken duymaktan en çok korktuğu ses yankılandı. Uzaklardan bir ayak sesi yankılanıyor, geçen her saniye daha da yakına geliyordu.

Pat pat pat pat.

Cos yeniden küfretti. Saklanmaları ve çabuk olmaları gerekiyor.

"Şey, başka bir sorunumuz var," dedi Diya kabahatli bir ses tonuyla.

Cos dönüp baktığında, tıklım tıklım dolu süpürge dolabına Diya'nın tekerlekli sandalyesini deliye dönmüş hâlde sokmaya çalışan (ve bunu yapmakta başarısız olan) Mary'yi gördü. Sandalye kapı çerçevesine takılınca yüksek sesle gümbürdedi, ayrıca tekerlekleri de gıcırđıyordu.

Cos kaşlarını çatı. Çok gürültü çıkarıyorlardı. Bay Stain kadar dikkatli olmayan biri bile duvarlara çarpan bir tekerlekli sandalyenin sesini işitebilirdi. "Pearl," diye fısıldadı Cosima hızlı düşünerek, "diğerlerinden şarkı söylemelerini iste."

Pearl başını salladı ve kapıdaki çatlaktan içeri doğru fısıldadı.

Ders odasında kalan kızlar hemen yüksek sesle ve bir ahenk olmadan şarkı söylemeye başladı.

“Bu benim hazırlanmadığım bir olasılıktı,” dedi Mary kulak tırmalayıcı bir sesle.

Pearl artık yapışmış hâldeki ders odası kapısından fırlayıp gelirken Cos yeniden kaşlarını çatıp bir çözüm bulmaya çalıştı.

Süpürge dolabına doğru koştu ve Diya'nın sandalyesinin tekerleklerinin kapı eşiğine sıkıştığını gördü. Ne yapabiliirdi?

Plan, bir şimşek gibi aklında çakıvermişti.

“Mary,” diye fısıldadı Cos, “dolapta olabildiğince yer aç ve bunu sessizce yapmaya çalış.”

Mary başını salladı ve kırık süpürgeleri, temizlik malzemelerini ve dolabın uzak köşesindeki kovaları ittirmeye başladı. Sınıftaki kızlar avazları çıktığı kadar bağırarak şarkı söyleyip bu gürültüyü bastırıyordu.

Cos, ardından Pearl'e döndü. “Önlüğünün cebinde *yağlı* herhangi bir şey olması mümkün mü?” Pearl başını salladı ve renksiz, yapış yapış görünen bir şeyle dolu küçük bir şişe çıkardı. “Harika. Onu Diya'nın tekerleklerine, metallerin kapıya değdiği yerlere sür.”

Pearl dizlerinin üzerine çöktü ve bu maddeyi her iki tekerleğe de kendisine söylendiği gibi sürdü.

“Ah,” dedi Diya nefes nefese. “Sanırım, Pearl'ün yağını beni buradan kurtarmaya çalışmak için kullanacaksın. Çok zekice, Cos.”

Pearl yağı tekerleklerle sürme işini bitirince Cos, onunla birlikte Diya'nın sandalyesinin tutacaklarını kavradı ve sandalyeyi öne doğru ittirdiler. Cos, dişlerini sıkıp hiçbir şeyin yerinden çıkmayacağını umarak sandalyeyi tüm gücüyle itti. Ama ne kadar uğraşsalar da Diya'nın tekerlekli sandalyesi hiç hareket etmedi.

“Durun,” dedi Diya bir anda, yüzü çarpılmıştı.

Cos o ifadeyi biliyordu. Arkadaşının kocaman beyninde yarı şekillenmiş bir fikir hızla büyüyordu. Diya düşünürken Cos ayak seslerinin artık sağır edici bir hâle geldiğini ve panik içindeki kalp atışlarıyla aynı hızda kendilerine doğru yaklaştığını fark etti. Çok hızlı olmaları gerekiyordu.

“Senin fikrinin işe yaraması için sandalyeme daha fazla güç uygulamamız gerekiyor,” dedi Diya dilini şaklatarak. “Biliyorum, koşarak hızlanmaya ihtiyacınız var!”

Cos'un midesi endişeyle büzüldü. Koşmak, Cos'un yaptığı bir şey değildi çünkü eklemlerini daha da kötü hâle getirir ve bir çıkık oluşma riskini artırır. Fakat korkusunu bastırdı ve Pearl'le birlikte koridorun diğer tarafına doğru gitti.

Cos bir nefes verdi, cesaretini yeniden topladı ve Pearl'e doğru başını salladı. “Bir, iki, üç – ŞİMDİ!”

Birlikte omuzlarını Diya'nın sandalyesine yaslayarak koştu.

Diya'nın sandalyesi birden süpürge dolabının içine doğru kayd ve Mary'nin tam olarak arkalara itirmeyi başaramadığı ufak tefek şeylere çarptı. Mary, Diya'nın yolundan kaçarken ciyakladı. Bay Stain, terden lekelenmiş takım elbisesiyle köşeyi döndü ve ders odasındaki kızların şarkısı zirveye ulaştı.

“Kesin Şu baęırıŐı,” diye hırladı Bay Stain ve ders odasındaki kızlar hemen sessizliğe büründü.

Pearl ve Cos da diğerlerinin ardından süpürge dolabına girdi ve kızları gölgeler içinde bırakarak kapıyı nazikçe kapadı. Cos bir an için hiçbir Şey göremedi ama sonra Diya’nın en faydalı icatlarından biri titreyerek canlandı. Stain’ler, “maliyeti azaltmak” için mumlarına kibrit almayı reddedince geçirdikleri berbat bir aydan sonra Diya, Işıldak Fener’i yapmıştı. Ters bir kavanoz, biraz kablo ve çalıntı bir parça kömürle Diya, bir anahtarla açılan titretek, parıl parıl bir ışık yapmayı başarmıştı.

Cos yeniden görebilmek için gözlerini kırpıŐtırdı.

Ayak sesleri bir anda kesildi.

Cos’un yakalanmadıkları için rahatlayarak verdiği nefes, Bay Stain’in üfleme sesiyle bastırıldı.

“Vay canına.”

Cos, *haklı olarak* kendinden memnun görünen Pearl’e bakıp sırtıttı.

Bay Stain anahtarlarını deliğe sokarken bir metal Őıngırdaması duyuldu. Ardından gelen bir homurtu, Pearl’ün ikinci fikrinin de işe yaradığını göstermiş oldu Cos’a. Bay Stain ders odasına giremiyordu. Adam kapıyı yumruklamaya başlayınca Cos geride bıraktıkları kızların ürkek ancak dehşet dolu çığlıklarını duydu. Cos’un çenesi öfkeyle kasılmıştı.

Stain’ler, Talihsiz Kızlar Evi’nin her anının canlı canlı bir kâbus olarak geçmesini sağlama konusunda asla başarısız olmazlardı. Cos’un sırtından bir suçluluk dalgası geçti; pasta hırsızlığı fikri kendisinden çıkmıştı. Ancak birkaç dilim pasta gerçekten ders odasının kapısını yumruklayan öfkeli bir

Stain'e ve diğer kızları kendinden geçecekleri kadar korkutmaya degecek miydi? Cos dudaklarını ısırđı. Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bu yüzden arkasını döndü ve dolabın arkasına yığılmış çamaşır iplerine, eski temizlik bezlerine ve delinmiş kovalara kafası karışmış hâlde baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Diya.

“Bay Stain bu dünyada en çok neyden korkar?” dedi Cos, zihninde bir plan oluşmuştu.

“Banyolar,” diye fısıldadı Pearl burnunu tutarak.

“Böcekler,” dedi diğerleri aynı anda.

Bay Stain, tüyler ürpertici böcekleri görünce çığlık atmıştı.

Cos topallayarak ileri doğru uzandı ve örümcek ağlarıyla kaplanmış bir bez aldı. “Pearl, bunu bir örümceğe dönüştürebilir misin sence?”

Pearl bezi eline aldı ve parçalamaya başladı.

Cos daha sonra eline bir çamaşır ipi düğümü aldı. “Pearl'ün örümceğini, dolaptan çıkmadan Bay Stain'in yanına göndermenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Hallediyorum!” dedi Diya ve sonra Işıldak Fener'ini yere bırakıp alet kemerinden bir cımbız çıkardı. Cos'un elinden çamaşır ipini alıp işe koyuldu.

Cos, Mary'ye döndü. “Mar, atış konusunda sana güveniyorum.”

Mary titrek hâlde başını salladı. “Bunu tam olarak planlamamız gerekiyor. Doğru oranda ileri itişe ve yüksekliğe ihtiyacımız olacak.”

“İşte oldu!” Pearl avucunda o kadar büyük bir örümcek tutuyordu ki Cos sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti.

Mary kaba görünüşlü bir tabloya bir şeyler karalarken Pearl ve Cos da çamaşır ipini çözen Diya’ya yardım etti. Sonra, artık çözülmüş hâldeki ipin bir ucuna Pearl’ün örümceğini bağladılar.

“Hazır mısınız?” diye sordu Cos, sahte örümcek bir ipin ucundaki kukla gibi aşağı yukarı sallanırken.

Mary gergin bir nefes verdikten sonra başını salladı.

Cos kapıyı gıcırdatarak açıp aralıktan dışarı baktı. Bay Stain artık kapı kolunu çekiştiriyor, ayakkabılarının tabanları zeminde gıcırdayıyordu. Cos örümceği koridora bıraktı ve ipin ucunu Mary’ye uzatıp arkasına geçti. Cos, Pearl ve Diya, tüm kızlar olacakları görebilsin diye kapıya doğru eğildi.

Mary’nin gözleri planını yazdığı kâğıt parçasından örümceğe ve sonra da Bay Stain’in şişkin kafasına kaydı. Ardından, bileğini ustaca kıvrıp örümceği havaya doğru fırlattı.

Bezden yapılma örümcek havada süzülüp Bay Stain’in birkaç adım gerisine düşerken Cos nefesini tuttu. Üzerine bir hayal kırıklığı çökmüştü ancak Mary’nin bunu görmemesi için çok çabaladı. “Bu daha ilk denemendi, Mar, eminim bir sonraki sefere isabet ettireceksin,” diye fısıldadı.

Mary örümceği geri çekti ve yeniden denedi. Örümcek bu kez, yumruklarını yeniden kapıya vurmaya başlamış Bay Stain’in daha da uzağına düştü. Mary’nin gururu kırılmıştı, nefesi titriyordu.

Cos, Mary’nin boştaki elini kavradı. “Yapabilirsin. Biz sana inanıyoruz.”

Mary örümceği kendilerine doğru çekerken yutkundu. Örümceği üçüncü kez koridora doğru fırlattı ve bu kez tam Bay Stain'in omzuna denk getirdi. Mary çamaşır ipini sallayınca sahte örümcek Bay Stain'in boynunu gıdıklamış oldu.

Adam bir eli kapı kolunda donakaldı, arkasını döndü ve kıpırdayan örümceği gördüğünde Cos'un kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesli bir çığlık patlattı. Sonra da arkasına bile bakmadan oradan kaçarak, kendisinin ve ablasının özel odalarının bulunduğu yöne doğru koşturdu.

Dolabın kapağını sonuna kadar açarken Cos'un göğsündeki ağırlık gitmişti ve dört kız, yeniden koridora çıktılar. Mary giriş salonuna doğru giden yolda kızlara öncülük etti. Attıkları her adımda –ya da Diya için çevrilen her tekerlekte– zemin, musallat olmaktan bıkmış bir hortlak gibi inliyordu. Cos, diğerlerine yetişmeye çalıştı ancak bunu yapması zordu. Dizi zonkluyordu ve midesi de korkuyla büzülmüştü. Bacağında bir çıkık olacağından emindi. Bir an için durup bastonuna yaslandı.

Cos göz ucuyla Diya'nın kaşlarını çatıldığını gördü ve kendi endişeli düşüncelerini uzaklaştırdı. Diya, onun her zaman eklemlerinin ağrıdığı bir gün geçirdiğini anlayabilirdi ancak Cos bugün bu acısını kendisine saklamak istedi. Hiçbir şey yapamayacakları bir vakitte arkadaşlarını boş yere endişelendirmek istemiyordu.

En nihayetinde koridorun sonuna varan çocuklar Talihsiz Kızlar Evi'nin giriş salonuna bir bakış attı. Normalde kendilerini tozla kaplı mobilyalar ve boyaları soyulmuş duvarlar karşılardı ancak zengin hanımlardan oluşan bir topluluk ziyarete geleceği için Stain'ler daha sağlam vücutlu kızlardan

birini ortalığı toplamaya zorlamıştı. Çiçeklerle doldurulmuş soluk vazo ve düzeltilmiş resim çerçeveleri, evin çökmek üzere olan hâlini tam olarak gizleyemiyordu. “SON İKAZ” ve “MAKBUZ” gibi kelimelerin büyük harflerle yazılı olduğu ödenmemiş faturalar mektup kutusundan taşıyordu. Giriş salonuna, üzerinde “Hoş Geldiniz Hanımefendiler” yazılmış çarpık bir afiş asılmıştı. Cos, gözlerini devirme dürtüsüne direndi. Engelli kızların olduğu bir eve sıkıcı, zengin hanımları akşamüstü çayı için davet etmek, Stain’lerin ihtiyaç duydukları parayı toplamak için en sağlam yollarıydı. Zemin o kadar cilalanmıştı ki Cos bakınca kendisinin bulanık bir yansımasını görebiliyordu; karmakarışık çamur rengi saçlı ve solgun yüzlü bir kız ona bakıyordu.

Giriş salonunun orta yerinde binanın ilk katına, kızların uyuduğu sade ve rahatsız yatakhaneye çıkan cılız bir merdiven duruyordu. Cos bu merdivenlerden çok nefret ediyordu çünkü onları tırmanmak acısını iki kat artırıyordu. Ancak bu durum tekerlekli sandalyede olan kızlar için daha bile kötüydü. Birinci katta sandalyelerine geri yerleştirilmeden önce yukarıya taşınmaları gerekiyordu. Giriş salonunun uzak ucundaydı kilitli bir kapı duruyordu: mutfağın kapısı. Kapının hemen yanında, hiçbir çocuğun ulaşamayacağı kadar yükseğe yerleştirilmiş küçük bir servis penceresi vardı. Bu pencere yemek vakitlerinde kullanılır; yemek tabakları yemek salonuna taşınmak üzere pencerenin dar pervazına yerleştirilirdi. Cos’un karar verdiği üzere burası, Bayan Stain’in her zaman boynunda asılı anahtarları çalmadan mutfağa girmenin tek yolu.

Kilitli mutfak kapısının yanında Bayan Stain’in ofisi vardı ki burası bu evdeki en kötü yerdi. Burası müdirenin kafadaki

saçları tek tek yolmak ya da ayak tabanlarına yanan bir kibrit tutmak gibi en korkunç cezalarını uyguladığı yerdı. Ofis kapısı aralık duruyordu. İçeriden sesler duyulurken Cos ürpermesini bastırđı. Seslerden biri feci hâlde tanıdıktı: Bayan Stain'in tiz sesi, Cos'un başının uğuldamasına neden oldu. Diğer ses ise yeniydi; gürleyen, kalın bir sestı bu ve Cos, bu sesin önemli birine ait olduğunu hemen anlamıştı. Önemli kişilere hiçbir zaman susmaları gerektiğı söylenmezdi. Ancak Cos'a günde en az beş kez sessiz olması söyleniyordu.

“Sana ilgilendiğın kitapları getirdim ve yatırımının bir sonraki taksiti gecikti, sevgili Stain. Bu biraz rahatsız edici bir durum ancak eminim ki ikimize de uyacak bir anlaşmaya varabiliriz,” dedi adam.

Cos sırttı. Bayan Stain'in dikkati tam da uygun biçimde dağılmıştı. Parmağının bir hareketiyle diğerlerine ilerleme işareti yaparken midesi bir dehşet ve heyecan karışımıyla çalkalanıyordu.